

Յովսեփայ, թէ խոստովանեցաք եւ առաք սրբութիւն ի մեսրոպ վարդապետէ:

Գարձեալ զինի գալոյն աթանաս եպիսկոպոսի ի Հռոմ, վասն տալոյ պատասխանի ամբաստանութեանցն, եւ դառնալոյն ի Վ. Պօլիս, եւ զինի կարգելոյն մեծաւոր Հայոց ազգին ի Վ. Պօլիս, որպէս ի վերոյ պատմեցաք, սուրբ ժողովն ետ հրաման աթանաս եպիսկոպոսի ձեռնադրութիւն առնել ի Վ. Պօլիս, որ եւ արար իսկ որպէս յայտ է: Եւ մեսրոպ եպիսկոպոսն իբրեւ լուաւ թէ նա ձեռնադրութիւնս առնէ, ինքն իսկ սկսաւ տրանջել թէ վասն էր աթանաս եպիսկոպոսն կարող է ձեռնադրութիւն առնել, եւ ես՝ ոչ. վասն այնորիկ եւ սմա ետուն հրաման, եւ ձեռնադրեաց զերկու անձինս քահանայ, որք եկեալ էին ի կողմանցն լեհաստանի կամ պաշպալօվի (զի ոչ գիտեմ հաւաստեալ թէ յորմէ քաղաքէ) եւ իբրեւ գնացին ձեռնադրեալքն յաշխարհն իւրեանց, լուաք թէ արգելին զնոսա ի քահանայադործութենէն առ ժամանակ մի իբրեւ ապօրինաւորապէս ձեռնադրեալս, բայց յետոյ կարծեմ թէ թղթովք սրբոյ ժողովոյն էառ իրն զկատարած, եւ սկսան կատարել զպաշտօն իւրեանց:

Ահա գայւքանս գիտաց հայրն Գրիգոր պատմել, եւ ես վերիվերոյ սրբադրեալ զոմանս սխալանս շարագրութեան գրեցի զպատճէնդ, ոչինչ յաւելով կամ նուազացուցանելով ի յեութենէ պատմութեան նորա:

Պատմութեանս համեմատ՝ Աբէլ Վ. «շուրջ զամաւ 1740», Եպս. կը նկատուի, մինչ նուիրակ Պրոխորոն անոր եպիսկոպոսութիւնը կը ժխտէ, որով Վ. Պոլսոյ լատին Եպս. ին եւ հայ կաթողիկէ միսիոնարներու մէջ բանաւոր տարակոյս կը յառնէ, ինչպէս պատմողն Հ. Գրիգոր